

Toespraak bij de inhuldiging van de Reddersstoel
van Kris Martin
op zondag 30 november 2003

Een reddersstoel op een strand zonder zwemmers, en uitkijkend, niet naar de zee, maar naar het land. Misschien zijn we allemaal potentiële drenkelingen? Maar de boodschap die Kris Martin ons meegeeft, luidt:

"Laten we onszelf steeds in vraag stellen in een wereld die continu evolueert; het zicht op oneindige verten, en terzelfder tijd in een kritische terugblik. Niemand zit op de stoel, niemand kan ons redden; dat kunnen alleen wijzelf, indien wij dat beseffen."

In een tijd waarin vandalen het gemunt hebben op alles wat los of vast staat aan kunst in de publieke ruimte, maakt Kris Martin zich sterk dat zijn stoel bij manier van spreken de eeuwen zal trotseren. De stoel is stevig verankerd in de grond, en de andere 3 elementen, noch het zilt van de zee aan zijn voeten en in de lucht, noch onze veelvuldige stormen, noch het langzame vuur van oxidatie zullen vat krijgen op het harde staal. En wie erop wil klimmen zal toeren moeten uithalen, en wat dan nog?

De jonge Gentse conceptuele kunstenaar Kris Martin is volop aan het doorbreken met zijn composities die de voorbijganger, in het landschap of het stadsbeeld, of zelfs recent in een industrieterrein, even uit zijn lood slaan en aan het mijmeren brengen.